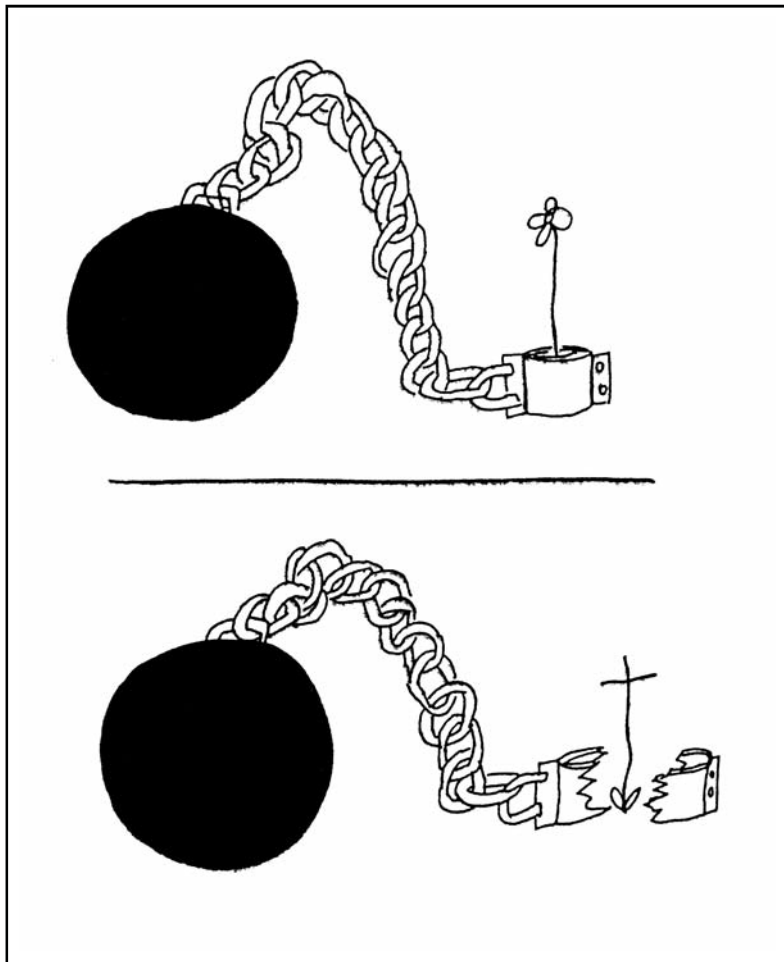

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Ivan Steiger: Izajáš 43,19 ●

Listopad 2013

Vždyť království Boží je mezi vámi!

Lukáš 17,21

Milí čtenáři,

máme krátce po volbách. Předvolební vzmach, kampaně, volební sliby, to vše máme za sebou a nyní jaksí strážlivíme z toho, jak jsme v Čechách volili a kdo že nám to bude nějakou dobu vládnout. Do této doby nám, zdá se, trochu ironicky Jednota bratrská vybrala verš z Lukášova evangelia: „*Hle, Boží království je mezi vámi!*“ (Lk 17,21) Ale ironie v tom rozhodně není. I když víme, že Boží království se zvolit nedá, ani přímou demokracií v referendu, ani skrze volené zástupce do parlamentu, smíme vědět, že i v nepřehledných situacích tohle království roste. Boží království tak nějak prostě a jednoduše je, ale „nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani se nedá říci: *„Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘!*“ (Lk 17, 20)

Boží království je něco s čím člověk disponovat nemůže, i kdybychom se o to snažili z těch nejlepších pohnutek. Boží království se zvláštním způsobem tvoří v mezilidských vztazích. Příčinou této tvorby ale není člověk, nýbrž Bůh sám, který tohle království hlásal skrze Ježíše Krista. A tenhle Ježíš je tím, který to znovu radikálně připomíná. Člověk by s tímto vědomím ale neměl jen sedět a čekat, kdy to kolem něj vyrostle jako jarní tráva (i když i dobře čekat je umění).

Ježíš ve svých podobenstvích, která odhalují rysy tohoto království, klade na člověka docela velké nároky. Na té etické úrovni namátkou: úcta k druhému člověku, ať je nám sebevíc protivný, vyjít vstříc k těm, kteří jsou na okraji společnosti, nebo k těm, kteří trpí a jsou zostuzováni. Boží království nutí člověka ke změně smýšlení, k rozhodnému postoji k tomu, co ho obklopuje. Odměnou člověku pak má být vědomí a víra, že tohle má smysl, má svůj cíl právě v tom rostoucím Božím království mezi námi lidmi. Přetváření sebe, nechávání působit na sebe tohle království je cestou jak i měnit to okolo nás.

„Hle, je tu nebo je tam!“ Mihotavost Božího království, element nedostižně poskakující z místa na místo. Hned když se zdá, že ho můžeme zachytit, se zase přesune jinam, ale zanechává za sebou stopy, stopy blahodárné. Proměňuje a zasévá lepší náladu a radost. Přeji Vám, abyste tohle mezilidské Boží království zažívali a nenechali se od něho ničím odradit.

Dostává se k Vám další číslo sborového dopisu. Chtěl bych všem, kteří se na něm podíleli, moc poděkovat. Tohle číslo je více komponované ze sborových událostí, ale naleznete v něm i mezinárodní (Pozdravení od Bergrů) a filosofický (první část příspěvku bratra Nesvadby) rozměr. Také prosím přijmete s porozuměním zprávu našeho milého pokladníka Emila Vebera. Místo mého dalšího střípku přijmete pozvání na ordinaci farářů (budu mezi nimi i já), která se uskuteční 24. 11. 2013 v kostele u Salvátora, a na mou instalaci, která proběhne netradičně v sobotu 7. 12. 2013 u nás v modlitebně. Budu moc rád, když se mnou oslavíte můj oficiální vstup do farářského úřadu.

Hezké čtení Vašeho sborového dopisu Katakomby Vám přeje Matěj Opočenský.

Zápis ze schůze staršovstva dne 10. 10. 2013

ZPRÁVA Z PROVOZU SBORU

- schůzky mládeže – probíhají. Plán - jednou za čas pozvat na mládež nějakého člena sboru. Program si dělí Matěj Opočenský a Jakub Ort
- maminky s dětmi – záleží na nemocnosti, ale někdy je plno (5 maminek, 10 dětí)
- biblická hodina pro starší mládež a třicátníky – funguje, scházejí se u Ondřeje Rady v ateliéru. Je ale zájem, aby místo setkání občas kolovalo
- setkání seniorů – setkání v Horoušánkách se vydařilo, více než 12 účastníků. Následující setkání bylo s programem na téma Rekultivace výsypek v Podkrušnohoří (Alena Štěpánová a Joel Pokorný)

FINANČNÍ ZPRÁVA

- Stav k 31. 8. 2013: sbor – 10 000 Kč ztráta (stav bez započítání personálního fondu), byt – 43 500 Kč zisk. Do září 2013 byly vybrány tyto částky: saláry – 139 980 Kč, sbírky – 47 020 Kč, dary – 6 900 Kč, ostatní – 4 693 Kč, sbírka pro Martu – 7 274 Kč

REFLEXE AKCÍ, KTERÉ PROBĚHLY

- Zažít město jinak (21. 9.) – akce se povedla: měla smysl (propagace veřejného prostoru) a také se povedlo navázat kontakt s katolíky. V zóně Čechovo náměstí to byl první ročník, takže chvílemi nebylo příliš mnoho účastníků, ale lze předpokládat, že příští rok to bude lepší.
- Návštěva z Bielefeldu (26.–30. 9.) – vydařená zejména neděle s Godejohannovými. Náš sbor je zván na příští rok na návštěvu do Bielefeldu; je třeba to dobře zorganizovat a pokud možno vypravit dostatečně velkou skupinu

INSTALACE MATĚJE OPOČENSKÉHO

- Dohodli jsme se po velké diskusi o přesunu na sobotu 7. 12.

KANCELÁŘ A TECHNICKÉ ZÁLEŽITOSTI

- Nová tiskárna – dostali jsme ji od Freitasů. Původní tiskárna je v opravě.

CELOCÍRKEVNÍ A SENIORÁTNÍ AGENDA

- 2. listopadu – seminář k samofinancování – účastní se Tomáš Vokatý
- 9. listopadu – Konvent – účastní se Matěj Opočenský a Tomáš Vokatý

RŮZNÉ

Eva Gembalová se vzdává spolupráce na předávání dokladů pro sborovou účetní. Je třeba najít náhradu.

Zapsal: Tomáš Hrubý

Vánoční hra

Milí přátelé, zdá se, že je do Vánoc ještě daleko, ale již první reklamy v TV nás upozorňují, že adventní čas co nevidět zaklepe na dveře. Vánoční reklamy bych si milerád odpustil, ale co již za žádnou cenu ne, je nacvičování vánoční hry s dětmi a pak její uvedení na „sborový praktikábl“, který může vyznamenat vaše děti. Nechte své děti neobjevit svůj herecký talent a přihlaste je do nacvičování. Zkoušet začneme už 17. 11. v nedělní škole (a pak každou další „nedělkou“) pod zkušeným vedením Martiny a Kryštofa Míkových. Generálka pak proběhne 21. 12. a samotná hra pak 22. 12. Hry se mohou účastnit děti poměrně malé i nepoměrně velké. Pro každého se role najde a každému bude umožněno vyniknout. Nejvhodnější je účast na všech zkouškách! Prosim, hlase se, co nejdříve – nejpozději do 13. 11.! Nejlépe na vrsovice@evangnet.cz, nebo na tel. 776 123 320. Organizaci a koordinaci budu mít na starosti já, Matěj Opočenský. **MO**

Posledně na mládeži

Poslední říjnové úterý nás na mládeži navštívil bratr Emil Veber, aby nám jakožto sborový veterán povyprávěl jak o své osobní cestě životem, tak o historii sboru. Na vršovickou mládež totiž dochází dost lidí, kteří nejsou přímo členy či pravidelnými návštěvníky vršovického sboru (například já), setkáními tohoto typu by se proto mohly tyto dva „světy“ více propojit.

Protože o historii sboru jsem nevěděl vlastně nic, bylo pro mě snadné se do slov bratra Emila Vebera zaposlouchat (konec konců historii studuji), i když mnoho detailů, hlavně jmen, mi nic moc neříkalo. Farář Matěj také vydoloval z archivů nějaké staré fotky, takže k vyprávění o tom, jak se sbor několikrát stěhoval, jsme

měli i zajímavý obrazový doprovod.

Došlo i na povídání o kontaktech sboru v zahraničí. Jak se vazby tvořily, jak fungují dneska. Vypíchl bych zejména historku o dobrodružné porevoluční cestě s kamionem potravinové pomoci do Ruska. Že bylo zkraje devadesátých let cílem sborové pomoci právě Rusko, k němuž má dodnes mnoho lidí silné antipatie, je obdivuhodné.

Hezké bylo vzpomínání bratra Emila Vebera na vlastní mládežnická léta a jeho závěrečný vzkaz, že je třeba vše neustále předávat dál. **Vojtěch V.**

Pozvánka na setkávání seniorů

Každý druhý čtvrtek v měsíci od 14. hodiny se v malé modlitebně sboru koná schůzka seniorů. Začínáme kratší biblickou úvahou, teď už zase našeho faráře. Pokračujeme programem, který připraví někdo z členů sboru nebo z pozvaných hostů. Téma říjnového setkání byla rekultivace výsypek dolů v Podkrušnohoří. V první části nám Joel Pokorný vysvětlil, jak celá uhelná pánev vznikla. Pak jsem povídala o tom, co jsem viděla na exkurzi: o uměle vysazených nebo samovolně vzniklých porostech výsypek, o vznikajících i plánovaných jezerech, které zakryjí vytěžené doly, to je o snaze vrátit poničenou krajinu normálnímu životu, ale také o snaze prolomit limity těžby a tím i o vystěhování a zbourání dalších obcí. Obě části byly doplněny mapkami, fotografiemi a dokonce i vzorky.

Na listopadové schůzce dokončí Joel Pokorný vyprávění o sboru v Borové. Předchozí část před prázdninami dokreslovala svými zkušenostmi z Borové také Eva Bošková. Na schůzkách se nás schází kolem deseti. Kolem stolu více či méně pokrytého různými dobrůtkami, kávou a čajem se nás ještě pár určitě vejde. To, že většinou ještě něco dobrého zbyde, je podle mého podezření jeden z důvodů, proč je stejný den večer ještě schůzka staršovstva.

Alena Štěpánová

Chléb života!

V sobotu 19. října bylo krásné babí léto a naplánované biblické soustředění slibovalo více než příjemně strávený den. Matěj měl promyšleně připravené texty ze 6. kapitoly Janova evangelia – od „materialistického“ nasycení pěti tisíc jsme se dostali k Ježíši jako „chlebu života“ a k výzvě k přijímání Ježíšova těla a krve, což jsme na závěr „splnili“ v milé pobožnosti, která celý den krásně uzavírala. Farní zahrada v Soběhrdech skýtala dostatek prostoru pro rozjímání i pro plnění hesla „modli se a pracuj“ neb jsme měli možnost pomoci s hrabáním listí, sbíráním ořechů apod. Došlo i na nasycení našich vlastních žaludků, o které se bravurně postarala Hana Velátová – a zbylo i na paní farářovou ze soběhrdského sboru.

Procházku jsme sice nestihli, ale zato jsme jeden celý blok zamýšlení se nad textem a následnou diskusí absolvovali sedě na lavičce před farou. Prosluněná podzimní příroda byla velmi silným odrazem toho, co to znamená, že Bůh dává život světu... Otázek nad textem bylo velmi mnoho, ale padlo též mnoho odpovědí, zajímavých myšlenek a názorů na dané verše. Pro mě osobně nejsilněji zazníval Ježíšův vzkaz z těchto veršů, že to hlavní, co po nás Ježíš chce, je, abychom v něj věřili

a přijímali jej jako ten pravý chléb života, po němž nikdy nebudeme mít hlad. Samozřejmě ve víru denních povinností, ze kterých jsme se na tento jeden den vymanili, mi velmi zaznívala provokativní otázka: „Takže nemusím nic dělat a jen věřit?“ Odpovědí, ke které jsme společně došli, bylo, že to přeci jen tak nefunguje, ale že by stejně mělo být naším hlavním cílem nikoli to materiální zabezpečení, ale ty věci, které nás přesahují... Všichni to víme, ale je příjemné si to čas od času připomenout!

Malá skupinka účastníků, kde člověk může otevřeně mluvit téměř o čemkoli, je velmi příjemná, ale určitě by bylo fajn, kdyby takto příjemný den mohlo přišť s námi prožít více lidí!

Lenka Vokatá

Jeden z těch, kteří umějí být první

Lidská paměť je k našim hliněným nádobám milostivá, a proto tak často říká: „Bejvávalo dobře, za našich mladejch let bejval svět jako květ.“ Protože svět byl tvořen podle principu lásky, víry a naděje, pamatuje si zdravý organismus především to, co ho buduje. Fauly padají pod stůl, až to někdy moralistům přidá jako zrada na pravdě. Když nás (samozřejmě zdravý!) sborový organismus vzpomínal 20. října na bratra Jana Havlíka, nemusel díkybohu vyvinout žádnou zvláštní aktivitu selektivního zapomínání. Nepřehlédnutelná postava muže s všudypřítomným kloboukem, odleskem to texaské sveřeposti postav amerického seriálu Dallas, jemně křížená s nonšalanci prvorepublikového elegána a velmi spořádaného zálesáka, nikdy nepůsobila arogantně a vyzývavě, neměla podezřelých záhybů. Syn prvních vršovických drogistů, sám první dobrodruh téhož oboru po vypuknutí raného bezpřívlastkového kapitalismu v letech devadesátých, svou životní hru hrál bez selfmademanské či spasiltské křeče. Ač nebyl kostelovým typem, měl svou církevičku upřímně rád. V tom nejlepší slova smyslu ji s radostí konzumoval; stejně spontánně, jak miloval dobré jídlo, pití a přírodu. Bral z ní to, co potřeboval, co nepotřeboval, nechával jiným. Spolkovým tahounem nebyl, ale tam, kde mohl posloužit tím, co měl a uměl, byl často k vidění. Aniž to věděl, prošlapával tím možná cestu pro současné nově příchozí do našeho sboru, kteří si sotva nechají vstrčit do ruky prapor spolkového evangelictví, ale plody jeho otevřené a střízlivé spirituality, plody života s nohama na zemi a hlavou v nebesích rádi chutnají. Když jsme kolem stolu s jídlem a pitím dávali dohromady střípky vzpomínek na bratra Havlíka, bylo nám jaksi milo, protože jsme se nemuseli popasovat s roky stále sošnější postavou zasloužilého člena sboru. Vynořoval se nám před očima velice barvitý člověk, který se vyloupnul z vřelého kotlíku pubertálních lumpáren a žertíků, člověk, který prostě měl rád život v celé jeho kráse. Možná se mu podařilo nám z té druhé strany života popřát hodně odvahy být sami sebou, aby se v tom „obyčejném“ lidství ještě překvapivějším způsobem zaleskl kde-si v pozadí poodhalený diamant darované víry Boží.

Michael Otřisal

Jaký sbor jsme si to vylosovali?

Vršovická rodinná neděle z pohledu „náplavy“.

Jaké to asi je, chodit 51 let do téhož sboru? Anebo kázat před dvěma bývalými faráři týchž „oveček“? A kolik dalších slavných jmen a především velkých vzorů pro naše životy se ještě vynoří jako stále živá vzpomínka – vedle profesora Zdeňka Matějčka a letce Stanislava Rejthara?

Sborový oběd a společné povídání nad jmény vylosovanými z klobouku ve mně budilo spoustu podobných otázek, hlavním dojmem ale zůstává radost z pospolitosti, z toho obecnství, které při nedělních návštěvách bohoslužeb může vypadat nahodile, má ale základy mimo lidské chápání. Matěj Opočenský si udržoval roli usměvavého moderátora a povzbuzoval ke sdílení ty, kdo toho či onoho bratra nebo sestru znali či znají, současně ale přišel ke slovu každý, kdo seděl v tom zhruba třicetihlavém kruhu. Některá témata se vracela („tento bratr/tato sestra by rádi byli s námi, ale bohužel jsou zrovna nemocní/ nemohou do příkrých schodů – půjdeme je alespoň s bratrem farářem navštívit“, nebo: „tohoto bratra bohužel už roky nikdo neviděl, ale salár platí, tudíž zůstává členem sboru“), jiná byla až anekdotickým zpestřením („ten by už na seznamu neměl být, sice byl skvělý plátcе saláru, ale konvertoval k římskému katolictví“). Pestrá generační, rodinná i profesní směs zaručila různost osobních příběhů i pohledů a nikdo nepůsobil, že by ho to téměř dvouhodinové sdílení nudilo; děti pak byly buď na klínech rodičů, pod stolem, nebo v herně.

No a pak ovšem nezapomínejme na všechny ty dobroty, které přispěly k úspěchu rodinné sborové neděle: nebyla jsem asi sama, kdo tak trochu očekával oběd srovnatelný s pověstným evangelickým čajem a kávou. Eva s Lenkou si ale vysloužily nadšení všech přítomných a rovnou čtyřnásobný potlesk za luxusní špenátovou polévku a skvěle kořeněné knedlo-vepřo-zelo (praxe ze sociálních neziskovek asi všestranně rozvíjí nej-různější talenty :-)). Tyto hlavní chody doplnila široká paleta různých dezertů a také několik zeleninových salátů, pochutnal si tedy opravdu každý. I víno bylo.

Suma sumárum musím říct, že mi připadá jako neuvěřitelné Boží požehnání, že jsme se s manželem a bratrem usadili zrovna ve Vršovících, kde je takovýhle sbor. Díky moc za otevřenou atmosféru a za to, že se na chodu sboru aktivně podílí tolik různých lidí s tolika různými talenty a ochotou věnovat svůj čas a sílu i na věci jako je mytí nádobí a vyprání ubrusů. Rozdíl od početně třeba i srovnatelných farností, kde je ale míra zapojení mnohem nižší, jsme dnes cítili přímo hmatatelně. A dobře víme, že to není samozřejmost. Ještě jednou díky!

Olga a Michal Richterovi, Kristýna a Jakub Ferjenčíkovi

foto: © © © Tomáš Vokatý

Pozdrav od Bergrů, **aneb Česko a Slovensko: „rozpadlo se, aby zase mohlo srůst, ale svobodně a přirozeně“**

Dobrý den do Vršovic. Ještě jsme si v Bratislavě nestihli všechno ani pořádně vybalit a už si tu „kroutíme“ náš poslední, čtvrtý rok. Nejvyšší čas pozdravit náš pražský sbor.

Když jsme přišli na jaře 2010 na Slovensko, několikrát jsem tady dostal otázku, jestli byl přesun do Bratislavy dobrovolný. Pracovní migrace dnes přece směřuje přesně opačně a tisíce Slováků míří naopak do Česka, za prací, za studiem. Vysvětloval jsem, že mi v rozhlasu nedali na výběr mezi prosluněnými Aténami, kosmopolitním Berlínem a trochu provinční Bratislavou, ale prostě mi nabídli Slovensko. Já jsem tehdy bez velkého přemýšlení řekl ano a Julie (po delším přemlouvání) taky. Dnes už víme, že na slovenské roky budeme vzpomínat jako na jednu z nejzajímavějších v životě.

Český rozhlasový novinář to má na Slovensku hodně příjemné. Nemusí nic dabovat, a navíc slovenština je tak nabitá emocemi, že vás to k rádiu prostě přiková. V tom je ale zároveň trochu past, protože všichni tak nějak podvědomě čekají, že každá reportáž ze Slovenska bude svým způsobem kuriózní, možná i malinko po balkánsku „šílená“, zkrátka že to bude „pikoška“ o našich východních bratrech, atd. Přidejte jakékoli klišé, které o Slovensku znáte.

Realita je ale trochu jiná. Slovensko je dnes mnohem normálnější zemí, než si ho řada Čechů pamatuje. Politika už se tu nedělá na sportovních stadionech (Mečiarovy mítinky v 90. letech), za chvíli to bude pět let, co Slováci platí eurem, Bratislava je dlouhodobě pevným spojencem Bruselu. Jeden můj kolega, zkušený slovenský novinář, si pravidelně stěžuje, že ze Slovenska zmizela velká témata. Zbývá tak sednout do auta a hledat někde na venkově témata malá.

Já sám proto nechávám v reportážích mluvit obyčejné lidi, ať jsou to zdravotní sestřičky, učitelé, nebo babky z horských údolí, co jdou v neděli do kostela. Nesdělují vždycky hutnou informaci nebo životní pravdu, stačí ale, aby vám třeba nahlas na mikrofon přečetly svou výplatní pásku, a o životě na Slovensku se dozvíte mnohem víc, než jste dosud tušili. Slováci si totiž i přes výrazně nižší příjmy oproti Čechům výrazně méně stěžují. Na Slovensku se málokdy demonstruje a v hospodách se pak nadává na to, jak je slovenská veřejnost slabá. S tím úplně souhlasím. Jenže to má i druhou stranu mince – Slováci se ještě pořád umí spokojit s málem a neztrácejí při tom relativní optimismus. Čeští odboráři by měli před každou protivládní demonstrací strávit pár dní na Slovensku, aby jim zchladly hlavy.

Julie dva roky pracovala v Bratislavě na základní škole. Učila hudební výchovu a vedla volnočasové kluby. Platy jejích kolegyně byly oproti českým učitelkám poloviční. Přesto byly rády za to, že vůbec mají místo. Slovensko má proti Česku

dvojnásobnou nezaměstnanost a „práce“ je tu kouzelným slovem, které víc než jinde vyhrává i parlamentní volby.

O to víc překvapí, že Bratislava je podle statistik pátým nejbohatším regionem Evropské unie. Přemýšlím o tom vždycky, když jedu po bratislavských silnicích děravých jako řešeto. Nebo když procházím večer liduprázdným historickým centrem města a dívám se skrz výklady do prázdných restaurací. Rozdíl mezi statistikou a realitou bývá někdy dost velký.

Velká část Čechů má Slovensko procestované křížem krážem. V horách na středním a východním Slovensku jen těžko potkáte medvěda, zato českého turistu skoro určitě. S mírnou nadsázkou řečeno, my Češi známe Slovensko líp než Slováci sami. My hledáme opuštěnost, divokost, autentičnost ve slovenské přírodě a na venkově. Mladí Slováci zas příležitosti, práci a nevšední zážitky, které ovšem nerostou v lesích, ale spíš směrem na západ, ve Vídni, Brně nebo Praze.

Pravidelně slyším od slovenských respondentů (samozřejmě ne ode všech) postesknutí, jaká je to škoda, že se Československo rozpadlo. Na to jim říkám, že se rozpadlo, aby zase mohlo srůst, ale svobodně a přirozeně. Máme společné televizní soutěže, česká a slovenská kulturní scéna fungují jako jeden celek. Češi živí slovenský turismus a mladí talentovaní, motivovaní Slováci zas nutí české studenty na univerzitách, aby byli konkurenceschopnější a dravější.

Až se vrátíme do Prahy, budeme si některých věcí víc vážit. Zdravotnictví, školství, dopravní infrastruktura, chování státních úředníků nebo úroveň služeb, všechno to, na co se u nás často tolik nadává – a co se taky spousta aktivních a šikovných lidí snaží dál zlepšovat – to všechno by mohlo v Česku být určitě ještě mnohem lepší. Někdy by ale neškodilo přiznat si s trochou té slovenské pokory, že by to taky mohlo být ještě o dost horší. A jet se k východním sousedům nadýchat čerstvého vzduchu a trochu jiného pohledu na svět. **Vojtěch Berger**

CHVÁLA STUDU (část 1.)

„Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi“ (Gn 3, 6-7). Slavná biblická pasáž, která poukazuje k okolnostem, za nichž byli první lidé údajně vy-

kázáni z bájně zahrady Eden a započala éra jejich klopotného pobývání v tomto „slzavém údolí“. Ano, právě stud byl – podle Bible – prvním pocitem, který zažívali Eva s Adamem v okamžicích probuzení svého lidství. Jak je to možné? Jak chápat toto biblické poselství?

Možností, jak vyložit pradávny příběh o zahradě Eden, je nepochybně řada.

Dovolím si postavit svůj přístup na interpretaci, kterou u nás představuje vynikající biblista Jan Heller. V první řadě jde o to, že „rájem“ bychom neměli rozumět nějaké bezuzdné „užívání si“; jde o obraz, jehož smyslem je poukázat na prapůvodní „Boží blízkost, nezkalené obecenství s Bohem...“, jemuž se člověk ovšem zpronevěřil, a za toto „odpadnutí“ trvale pyká. Obnovou ráje, návratem do jeho lůna rozumějme tedy obnovu skutečného vztahu člověka a Boha a péči o tento vztah. Pozemskými znaky obratu a opětovného následování je takové chování a jednání člověka, kdy miluje a chválí Boha za vše, co je mu svěřeno, s vděkem o to pečuje, udržuje to a kultivuje. Biblické poselství črtá tedy dramatický protiklad dvou „scénářů“: rajského, tedy dokonalého, v němž nemá místo hřích (a tedy ani stud), a nedokonalého, spojeného s úsvitem „civitas terrena“ (použijeme-li výrazu Augustinova), v němž má naopak dominantní místo nedokonalost a hříšnost.

Na „vydanost“ člověka hříchu a její uvědomění poukazuje při výkladu zmíněné biblické pasáže další náš vynikající badatel Jan Sokol, když zdůrazňuje: „Před člověkem najednou vystoupí vše, s čím si bude lámat hlavu, s čím se bude vždycky trápit, celá propast jeho lidství, která začíná studem z nahoty a končí smrtí.“ Tento posun porozumění biblickému textu od interpretace ryze biblicko-exegetické k interpretaci existenciálně-filosofické zdá se mi být zajímavým, neboť, myslím, vystihuje nejpůvodnější rozměr pobývání člověka v tomto světě,

jímž je sebeuvědomění, jež se ovšem člověku otvírá nikoli jako samozřejmé „sebezrcadlení“, nýbrž jako proces odkrývání vlastní situovanosti ve světě jak z hlediska vlastních možností a perspektiv (chceme-li, přímo svobody), tak i obtíží, překážek, rozmanitých důsledků budoucího počínání (chceme-li, tedy odpovědnosti). Od okamžiku, kdy člověk rozpoznává sám sebe „na pozadí světa“, dopadá na něho s veškerou tíhou komplikovanost a nezajištěnost (nezakotvenost, otevřenost) jeho bytí, drama každé jeho budoucí volby a rozhodnutí. Zrodí se lidství (a od těch dob vždy znovu a znovu v každém jednotlivém člověku) bude se muset o své bytí bolestně starat, pečovat, vychutnávat si svá vítězství i snášet své prohry; každičkou sekundu svého pobývání ve světě se bude potácet mezi pocitem „jsem vládce přírody“ a pocitem „jsem prach a v prach se navrátím“

... pokračování příště **Petr Nesvadba**

Ilustrace: Ivan Urbánek

Z knihy JOSEF, kterou je možno zakoupit v nakladatelství EMAN.

Placení salárů v roce 2013

V rozpočtu na letošní rok máme na příjem saláru uvedeno Kč 300 000,-. V minulém roce jsme přijali saláry ve výši 302 735 Kč. Letošní rozpočet je tedy položen loňským příjmem. Do konce letošního září máme saláry jen Kč 139 980,- od 46 plátců. Loni byl salár od 70 plátců. Je proto třeba připomenout těm, kteří dosud salárem nepřispěli, že konec roku se blíží. Očekáváme, že i noví členové sboru (výdělečně činní a důchodci) vědí, že se u každého placení saláru předpokládá. Každý rok připomínáme, že musíme s placením saláru a jeho postupným zvyšováním pro existenci našich sborů ve svých rodinných rozpočtech počítat.

Salár můžete platit hotově při shromáždění nebo složenkou nebo bankovním převodem. Pro pořádek uvádíme číslo našeho účtu u České spořitelny 0280963329/0800. Variabilní symbol je 10 a Vaše číslo člena sboru (na adrese sborového dopisu).

Pokud předkládáte po skončení roku daňové přiznání, obdržíte od sboru potvrzení o výši placeného saláru a případných jmenovitých darů (archové sbírky, Jeronýmova jednota, osobní dary na potřeby sboru).

Všem, kteří saláry zaplatili nebo zaplatí do konce roku, patří velký dík.

Emil Veber, pokladník

Pozvánka na „bazárek“ pro dospělé

A je tu další „bazárek“, tentokrát dospělácký! Jde o to, že 12. 11. 2013 můžete přijít do prostor našeho sboru, do Tulské 1 a přinést oblečení, které již nechcete, tam se to dá na stoly a zároveň si můžete vybrat, co by se z té hromady líbilo Vám. A do toho si můžeme dát ještě kafičko, třeba s bublaninou. Vše bez peněz... Oblečení, které se nerozebere, bude odvezeno do střediska Naděje pro mladé lidi do 26 let.

Pořádá Martina Míková

Vánoční krabice od bot

Tento projekt pochází z Německa a v minulých několika letech se díky iniciativě některých členů církve a nyní Mikuláše Vymětala uskutečnil i u nás. Projekt spočívá v tom, že děti připravují vánoční dárek jiným, neznámým dětem. Do krabice, která se v domácnosti v průběhu roku objeví po nákupu obuvi, děti postupně ukládají drobnosti a věci, kterými chtějí druhým udělat radost. V daný čas krabice zabalí do vánočního papíru, ty jsou shromážděny a předány tomu, kdo se postará na straně příjemců o jejich distribuci. Výběr krabic a následné předání Mikuláši Vymětalovi proběhne v našem sboru 8. 12. 2013 po bohoslužbách. Ten pak krabice rozveze dětem.

MO

Recept

Špenátová polévka

750 ml vody	2 ks vejce
1 ks cibule	200 ml smetany na vaření
3 lžice hladké mouka	sůl
3 lžice másla nebo oleje	kmín
1 balíček mraženého špenátu	mletý pepř
1 kostka bujonu	česnek

Cibuli oloupeme, nasekáme najemno a orestujeme na oleji nebo na másle. Přidáme mouku, osmahneme ji, promícháme a vše zalijeme vodou. Přivedeme k varu a za neustálého míchání přidáme špenát a bujón. Podle chuti dokořeníme (pepř, sůl, kmín) a vaříme asi 10 minut. Rozmícháme vajíčka ve smetaně. Poté vlijeme do hrnce, necháme přejít varem a dle chuti můžeme přidat česnek. **Eva Opočenská**

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 10 – Vršovicích
vás srdečně zve na instalaci svého nového faráře

bratra Matěje Opočenského.

**Bohoslužby se budou konat v sobotu 7. 12. 2013 v 15.00
v modlitebně ČCE v Praze 10 – Vršovicích, Tulská 1/14.**

Po bohoslužbách jste srdečně zváni k rozhovorům a k pohoštění.

Staršovstvo sboru

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravdy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Matěj Opočenský;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč